

ਫੁਲ ਬੈਚ

ਦਲਟ, ਕੈਪੂਰ ਅਤੇ ਆਰਪੀ ਖੋਸਲਾ ਜੇ. ਜੇ.

ਸ੍ਰੀ ਹਰੀਸ਼ ਚੰਦ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, -

ਜਵਾਬਦੇਹ

1955 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 149.

1958
Feb., 17th

ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ (V of 1935)—ਸੈਕਸ਼ਨ 35—ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ—ਧਾਰਾ 35 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਵੇਕ—ਕੀ ਆਪਹੁਦਰਾ—ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ—ਕੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਮੰਨੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ.

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਐਕਟ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਵਿਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 23 ਅਤੇ 24 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੀ ਏਜੰਸੀ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿਸੇ ਫਿੱਟ ਕੇਸ ਵਿਚ, , ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ , ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਾਧੂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦਾ ਵੀ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਭਿਯੋਗ , ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਕਟਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਵਿਹਾਰਕ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਪਾਲਿਸੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੋ, ਅਪ੍ਰਗਟ ਐਕਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਦੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨਾ ਹੈ: ਇੰਡਸ ਟ੍ਰਾਇਲ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ। ਇਹ ਐਕਟ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਯੋਗ ਉਦਯੋਗਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ

ਇਸ ਲਈ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ, ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਸੂਲੀ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਬਕਾਇਆ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਲੀਆ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਾਮਲਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੱਤਾ ਮਾਮੂਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਅਖਤਿਆਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਵਿਤਕਰਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਭਾਉਣਗੇ। ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਵੇਕ, ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਢੰਗ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਰਾਏ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਹੋਬਲ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ, ਏ. ਐਨ. ਭੰਡਾਰੀ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਕੇ. ਐਲ. ਗੋਸਾਈ ਵਾਲੇ) ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਸ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ 7 ਅਗਸਤ, 1957 ਨੂੰ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਦੁਲਤ, ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਕੈਪੂਰ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਆਰ. ਪੀ. ਖੋਸਲਾ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਆਰ. ਪੀ. ਖੋਸਲਾ ਦੀ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 17 ਫਰਵਰੀ 1958 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਵਾਰੰਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 24(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਐਲਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ, 1935 ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ।

ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਅਤੇ ਰਜਿੰਦਰ ਸੱਚਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਚਾਵਲਾ, ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

ਦੁਲਟ, ਜੇ.-ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਕਿ ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਰੂਪਏ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਵਿੱਚ 5,000, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਰਜ਼ਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਬਾਂਡ, ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖ ਕੇ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੋਈ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪ੍ਰਭਾਵੀ, ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 24 ਅਜਿਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਡਿਕਰੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਤਪਾਦਨ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰਕਮ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਜਾਇਦਾਦ, ਜੋ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਵਿਭਾਗ ਨੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਾਸ਼ੀ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ।

ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਐਕਟ ਸ਼ ੧੧ ਈਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਅਧੀਨ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਚੱਲਦਾ ਹੈ— w>

ਸ੍ਰੀ ਹਰੀਸ਼ ਚੰਦ -
ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ
ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ

ਧਾਰਾ 23, 24 ਅਤੇ 25 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਂ - ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕੋਈ ਵੀ ਰਕਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ- ਵਿਆਜ ਅਤੇ ਲਾਗਤਾਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ, ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਆ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਦੁਲਟ, ਕੈਪੂਰ

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਤਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਅਯੋਗ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 35 ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਧਾਰਾ 35 ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰੀ-ਕਵਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਧੀ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਬਕਾਇਆ ਦੀ ਮੁੜ ਕਵਰੇਜ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਧਾਰਾ 23, 24 ਅਤੇ 25 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਐਕਟ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਕਾਇਆ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਹੁਦਰੇ ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ, ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤੱਤ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ . ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਚੱਲਦਾ ਹੈ-

“ਰਾਜ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਰਾਬਰੀ ਜਾਂ ਬਰਾਬਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ

ਸ੍ਰੀ ਹਰੀਸ਼
ਚੰਦ

ਕਹਾਣੀ

ਕੁਲੈਕਟਰ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਇਸ ਆਰਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ-

- ਈ ਐਨ

ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਇਹ ਮਾਮਲਾ- ਦੁਲਟ ਜੇ. ਅਗਲੇ ਆਰਟੀਕਲ 15 ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਖਾਸ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ

ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਿਤਕਰੇ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 14 ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਵੱਖਰਾ ਸਲੂਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਵਰਤੋਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਰੁੱਝਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਰਗੀਕਰਨ, ਇਸ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਰਜਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਤਕਰੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਜਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੰਮ ਤਰਕਸੰਗਤ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਵਾਰੀ - ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੁਆਰਾ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਵਰਗੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਹਰੇਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਿਆਪਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੀ ਧਾਰਾ 14 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਬਾਰੇ

ਸ੍ਰੀ ਭਾ ਗਿਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਮ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਜੀਬ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਮਾਮਲਾ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਅਨਵਰ ਆਲ ਸਰਕਾਰ (1) ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਯੋਗ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਸੀ

ਸ੍ਰੀ ਹਰੀਸ਼ ਚੰਦ -
ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ
ਅਮੀਤਸਰ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ
ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ

ਦੁਲਟ, ਕੈਪੂਰ

ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹੜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਜਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਇਸ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮਹਾਜਨ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ, ਜੇ.-

“ਐਕਟ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਕੇਸਾਂ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਪਦੰਡ ਜਾਂ ਮਾਪ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ, ਐਕਟ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ.”

ਇਹ ਜਨਵਰੀ, 1952 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਾਠੀ ਰਾਨੀਕ ਰਾਵਤ ਬਨਾਮ ਸੌਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੌਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। (2)। ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਧਾਰਾ ਪੱਛਮੀ

aFi952"S.aR."284' ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ।

(2) 1952 SCR 435

ਦਲਟ, ਕੈਪੂਰ

ਬੰਗਾਲ ਸਪੈਸ਼ਲ ਕੋਰਟ ਐਕਟ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਹੋਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਸੌਰਾਸ਼ਟਰ ਐਕਟ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਦੋ ਫੈਸਲੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰੇਕ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਮ ਟੈਸਟ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਸੀਜੇ, ਨੇ ਇਸਨੂੰ *ਅਨਵਰ ਏਅਰ (1) ਕੇਸ* ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, "ਠੋਸ ਕੇਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਖੌਤੀ ਟੈਸਟਾਂ ਦਾ ਸ਼ਬਦੀ ਰੂਪ" ਵਿਅਰਥ ਹੈ।

ਤੀਜਾ ਮਾਮਲਾ, ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਗਠਨ ਬਾਰੇ ਮੁੜ ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ ਬਜ਼ੋਰੀਆ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ (2) ਵਿੱਚ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਭੇਜਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਆਪਹੁਦਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਲਕਿ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਆਮ ਨੀਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਨੇ ਫਿਰ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਮੋਹਤਾ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਏ.ਵੀ. ਵਿਸ਼ਵਨਾਥ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1947 ਦਾ XXX) ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਦੋਹਰੀ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਆਪਹੁਦਰੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਤਿੰਨ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਲਜ਼ਾਮ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਅਜੀਬ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਐਕਟ. ਇੱਕ ਤੱਥ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਵਿੱਚ ਅਸਮਾਨਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ।

(1) U52 SCR, 284
(2) 1954 SCR 30
(3) 1955JS.CR 448

ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ, ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਣਦਾਰੀ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸ ਟ੍ਰਾਈਬਜ਼ ਐਕਟ, 1935, ਵੱਖ-ਵੱਖ 1 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 23 ਅਤੇ 24 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੀ ਏਜੰਸੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਫਿੱਟ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ, ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ * ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਾਧੂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦਾ ਵੀ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਕਿਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਦੁਲਟ, ਕੈਪੂਰ

ਦੁਲਤ ਜੇ.

ਮੌਜੂਦਾ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਤੱਥ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜੋ ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜਿਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਗੋਵਿੰਦਜੀ ਹਲਾਲ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਐਮ. ਦੇਸਾਈ, ਬੰਬਈ ਦੇ ਵਧੀਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਈ ਐਮ ਪਗਡ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 46(2) ਜੋ em--* ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਕੁਲੈਕਟਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣ-ਪੱਤਰ ਜੋ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਬਕਾਏ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

(1) ਏਆਈਆਰ 1956 ਐਸਸੀ 20

ਦੁਲਟ, ਕੈਪੂਰ

ਜੇਕਰ ਇਹ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਆ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਰਨਲ ਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਵੀ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਅਧੀਨ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਹੈ। ਬਹਿਸ ਇਹ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ - ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ ਜੋ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਦੋ ਵਿਕਲਪਿਕ ਅਤੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਚੋਣ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ ਜਾਂ। ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਮੂਲ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਲਈ ਲਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਹੁਦਰੇ ਭੇਦਭਾਵ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਾਲਾਬਾਰ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ *ਏਰਿਮਲ ਇਬਰਾਹਿਮ ਹਾਜ਼ੀ* (1) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 46(2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਦੋ ਢੰਗਾਂ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਦੋ ਢੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਭੌਤਿਕ ਅੰਤਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ, ਇੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਹੈ। 1935, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਅਨਿਯਮਿਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਅਰਥਾਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ

(1) ਏਆਈਆਰ 1957 ਐਸਸੀ 688

ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਦੂਜੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ im pugned ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਵੇਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਣਗੌਲੇ ਜਾਂ ਆਪਹੁਦਰੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮੈਂਬਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਕਟਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਨੀਤੀ ਅਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਉਦਯੋਗਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਾਜ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨੂੰ ਦੇਰ ਨਾਲ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਯੋਗ ਉਦਯੋਗਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਰੁਕਾਵਟ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਸਖਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਰਿਕਵਰੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਨਮਾਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਪੰਨਾਲਾਲ ਬਿੰਦਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਭਗਵਤੀ, ਜੇ.

ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਮਾਮੂਲੀ ਅਫਸਰਾਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਮਾਲ ਬੋਰਡ ਦੇ ਉੱਚ ਦਰਜੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

(1) ਏਆਈਆਰ 1957 ਐਸਸੀ 397 ਤੇ ਪੀ. 408

ਸ੍ਰੀ ਹਰੀਸ਼ ਚੰਦ -
ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ
ਅਮੀਤਸਰ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ
ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ

ਦੁਲਟ, ਕੈਪੂਰ

ਦੁਲਟ, ਕੈਪੂਰ

ਸਬੰਧਤ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਅਖਤਿਆਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਵਿਵੇਕ ਅਜਿਹੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਭਾਉਣਗੇ।

ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਵੇਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਢੰਗ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਏਡ ਟੂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 35, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ